

ရူး

ညီ

အပိုင်း(၁)

"ညောင် ... ညောင်"

သိပ်ကိုချစ်စရာ ကောင်းလှသည့် မိန်းကလေးနှုတ်ခမ်းမှ ထွက်ပေါ်လာသံက ကြောင်သံလေးမို့ ထူးဆန်းစွာ မင်းဘုန်းခန့် တစ်ယောက် ကြည့်နေမိသည်။ သူမက ထူးခြားသည် ဆိုတာထက် ပိုထူးသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဒီဘက်ခေတ်၌ ဝတ်စားထားသော အဝတ်အစားမျိုး မဟုတ်ဘဲ ဖြူဖျော့ဖျော့ ရိုးရာဝတ်စုံကို သူမ ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ဆံကေသာများကို ဆံထုံးထုံး၍ သိမ်းတင်ထားပုံမှာ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း တစ်ထောင်ကျော်ခန့်ကဟု ယူဆရမည်။

"ညောင် ... ညောင်"

သူမဆက်၍ အော်နေဆဲဖြစ်သည်။ ပြီးနောက် နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော အကြည့်နှင့်ကြည့်ကာ အနွေးထွေးဆုံး ပြုံးပြနေပုံက ရင်၌လှပသော ဥတုရာသီ တစ်ခု ဖန်တီးပေးနေသလို ပြည့်စုံသည်။

"မင်းဘုန်းခန့် ... ဟေ့ကောင် ဘုန်းခန့် ဘုန်းခန့်"

"အိပ်နေလိုက်တာကွာ ကျားချီသွားတောင် မသိလောက်အောင် ဟေ့ကောင် ဘုန်းခန့်"

အခန်းထဲသို့ အတင်းတိုးဝှေ့ ဝင်လာသော ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ သုံးဦးသား ဘုန်းခန့်အား လှုပ်ခါ နှိုးနေကြသည်။

ပြုံးပြုံးကြီးလုပ်ကာ အိပ်စက်နေသော ဘုန်းခန့်၏ မျက်နှာကို ပြည့်ဖြိုး

တစ်ယောက် ဖုန်းနှင့် ဓာတ်ပုံရိုက်ကာ ယူထားလိုက်သည်။

"ဟေ့ကောင် ဟေ့ကောင် ... ကြည့်ဦး ... ဘုန်းခန့်ပုံကို ဟား ဟား မျက်ခွက်ကြီးက ကြည်နေတဲ့ ပုံကြီးကွာ"

"ကျက်သရေ အလီလီ တုံးလိုက်တာကွာ"

ပြည့်ဖြိုးရိုက်ထားသော ပုံကိုကြည့်ကာ ချီးကျူးထောမနာ ပြုလိုက်သော မိုးယံ။ မိုးယံ စကားကြောင့် အံ့ထူး တခါခါရယ်ကာ ဘုန်းခန့်အား အားပါပါ ရိုက်၍ နှိုးလိုက်သည်။

"ဖြောင်း "

"ထ "

"အား "

အံ့ထူး၏ ရိုက်ချက်ပြင်းပြင်းကြောင့် အိပ်မက်ထဲမှ ပြေးထွက်လာရသော မင်းဘုန်းခန့်။

"နှိုးစမ်း ... အိပ်နေလိုက်တာ တစ်လောကလုံးကိုမေ့ ရပ်ကြီးကလည်းပြီး လို့ ... အိပ်မက်ထဲမှာ တိမ်တွေစီးပြီး သက်တံပေါ်လမ်းလျှောက် နေရလို့ လား"

ပြည့်ဖြိုးစကားကြောင့် ဘုန်းခန့် အိပ်ရာထက်မှထကာ ခေါင်းအား ကုတ် နေတော့သည်။

"ကြည့်နူးစရာတော့ သိပ်မကောင်းပါဘူးကွာ ဒါပေမဲ့ ... ငါအဲဒီ အိပ်မက် ကြီးပဲ ထပ်မက်ပြန်ပြီကွ"

"ဟမ် "

"ဘာလဲ ဟိုကြောင်ပျံပဲလား ... ဟား မင်းကလည်းကွာ ဒီအိပ်မက်ကြီးပဲ ထပ်ခါတလဲလဲ မက်နေတာပဲ ပြောင်းမက်ပါလားကွာ နော်"

အံ့ထူး၏ ခပ်နောက်နောက် စကားကြောင့် အိပ်ရာထက်မှခုန်၍ အံ့ထူးခေါင်းအား ဘုန်းခန့် ပိတ်ရိုက်လိုက်သည်။

"အား"

"ငါက အိပ်မက်စာင့်နတ်မှ မဟုတ်တာကွ ပြောင်းလို့ရမလား အရူးရဲ့ တစ်ခန်းလွတ်ရဲ့"

"မင်းတို့ကလည်း နည်းနည်းပြောရင် ဒီလွတ်နေတဲ့ တစ်ခန်းပဲ လာ လာ ထိခိုက်နေကြတယ်"

နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့ကာ ချွဲနွဲ့၍ ကလေးလေးသဖွယ် ဟန်လုပ် ပြောနေသော အံ့ထူးအား ကြည့်ကာ ဘုန်းခန့် ပြည့်ဖြိုးနှင့် မိုးယံ တိုင်ပင်မထားပဲ တံတွေးလေး ထွေးကာ...

"ထို့ ... နပန်းရုပ်နဲ့ အခြောက် လုပ်နေသလိုပဲ"

သုံးယောက်သား အတိုင်အဖောက်ညီပုံကြောင့် ခုတင်ထက်မှ ဖက်လုံးအားယူကာ သူငယ်ချင်းများကို ပြေး၍ ရိုက်လေတော့သည်။

ထိုအခါမှ သုံးယောက်သား အခန်းထဲမှ အပြေးထွက်ပြေး ကြရလေတော့သည်။

"မေမေ မေမေ ... အံ့ထူး လိုက်သတ်နေလို့ မေမေ မေမေ"

ဘုန်းခန့်၏ အထိတ်တလန့် အော်သံကြောင့် ဘုရားပန်းအိုး လဲရန်ပြင်နေသော မိခင်ဖြစ်သူမှာ အပြေးထွက်လာကာ...

"ဟဲ့ ဟဲ့ သား ... ဖရိုဖရဲနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံး"

"မေမေ ..."

မေမေ့ကိုမြင်သည်နှင့် အနောက်သို့ သုံးဦးသား ပြေးပုန်းကာ အကာအကွယ် ယူလိုက်ကြသည်။

"ဟဲ့ ဟဲ့ ... အံ့ထူး ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"အန်တီဖယ် ... အဲဒီသုံးကောင်ပေါ့ သားကို တစ်ခန်းလွတ်တဲ့ အရူးတဲ့ အခြောက်တဲ့ ... သားရိုက်ရမှ ကျေနပ်မယ် အန်တီဖယ်ဗျာ"

သားဖြစ်သူအမှား ဆိုတာ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း သိလိုက်ရသော မိခင်ဖြစ်သူမှာ ခါးလေး ထောက်ကာ နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့၍ အရှေ့မှ ဖယ်ပေးလိုက်သည်။

မိခင်ဖြစ်သူ လုပ်ရပ်ကြောင့် မင်းဘုန်းခန့်မှာ မျက်နှာငယ်လေးနှင့်...

"ဟာ မေမေဗျာ သစ္စာဖောက်တယ်"

"ကဲ ရိုက်စေ ရိုက် သားအံ့ထူး မမှားဘူး"

"ဟာ မေမေ မမိုက်ဘူးဗျာ ... မေမေလွှတ် လွှတ်လို့"

မလွှတ်ပေးတဲ့အပြင် သားကိုပါဖမ်းချုပ်၍ ရိုက်စေတော့သည်။ ဘုန်းခန့်အား အံ့ထူး မဲနေစဉ် မိုးယံနှင့်ပြည့်ဖြိုးက ပြေးလေတော့သည်။

အပြေးတို့က မဆုံးလိုက်ပါ နဂါးမျက်စောင်းနှင့် လှေကားထိပ်မှ ဘုန်းခန့်ဖေဖေက စူးရဲစွာ ကြည့်နေသည်မို့ အပြေးဘရိတ် အုပ်လိုက်ရသည်။

"ဟာ"

"ဘုန်းခန့် ..."

အံ့ထူးလက်ချက်နှင့် သေအံ့ဆဲဆဲဖြစ်နေသော ဘုန်းခန့်ခမျာ ဖခင်ဖြစ်သူ ခေါ်သံကြောင့် မခို့တရိုလေး စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။

"လာဦး"

ဖေဖေက လက်ယပ်ခေါ်နေသဖြင့် မေမေ အလိုက်သင့် လွှတ်ပေးလာသည်။ ဘုန်းခန့်နှင့် အံ့ထူး ပြည့်ဖြိုးနှင့် မိုးယံ သူငယ်ချင်းလေးဦးသား ဖေဖေနောက် လိုက်လာလိုက်ကြသည်။

"မနက်ဖြန် နယ်မြေအသစ် သွားရမယ်ဆိုတော့ ပျော်နေမှာပေါ့"

ဖေဖေစကားကြောင့် ဘုန်းခန့်ခေါင်းလေး ညိတ်လိုက်သည်။

"လေးယောက်လုံး ဘာဘာညာညာ အသံတွေ မကြားချင်ဘူး ကြို
ပြောထားမယ်နော် ကောင်းကောင်းနေ ဘာပြဿနာမှ မရှာနဲ့"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ"

"နယ်မြေသစ်မှာ အတွေ့အကြုံ အသစ်တွေ ရစေချင်လို့ရယ် ဘဝမှာ ဘာ
လုပ်ချင်တယ် ဆိုတာ တိတိကျကျ သိပြီး လုပ်သင့်တယ်ထင်လို့ လွှတ်တယ်
... ဒါကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး လေနေမယ်ဆို ပြန်မလာနဲ့ မိသားစုသိက္ခာ
ထိခိုက်တဲ့ထိ လုပ်ရပ်ဆိုးတွေ လုပ်မိတယ်ဆို ပြန်မလာနဲ့"

ဖေဖေစကားကို နားထောင်ကာ ခေါင်းသာ ညိတ်နေမိတော့သည်။ ဖခင်
ဖြစ်သူ စကားကြောင့် မိခင်မှာ မနေသာ၍...

"အို ဖေကြီးကလည်း ... ကလေးက သွားတောင် မသွားရသေးဘူး ပြန်မ
လာနဲ့ ဆိုတာချည်းပဲ ကလေး ခရီးမဖြောင့်ပဲ နေပါဦးမယ်"

"မေကြီး ... မိသားစုသိက္ခာ ထိခိုက်လောက်တဲ့ထိ ကျူးလွန်ရင်တောင်
မင်းလက်ခံမယ်ဆို မေကြီးပါ သားနဲ့အတူ ဆင်းသွား"

ဖေကြီးစကားကြောင့် မိခင်ဖြစ်သူမှာ ဘုန်းခန့် ပခုံးလေးအား ဖက်ကာ...

"ဟုတ်တယ်သား ဒါတော့ မေမေလည်း လက်မခံဘူးနော် ... လိမ်လိမ်မာ
မာနေ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက် လွန်လွန်ကျူးကျူး ဘာမှမလုပ်မိစေနဲ့ ဟုတ်ပြီ
လား"

"စိတ်ချပါ မေမေ"

မေမေ့ကို ကတိပေးကာ မင်းဘုန်းခန့် ပြုံးနေတော့သည်။

"မင်းတို့သုံးယောက်"

ဘုန်းခန့်ဘက် တစ်ခန်း ပြီးသွားပြီမို့ မိုးယံတို့ သုံးယောက်ဘက် ဖေဖေ စကား မြားဦး လှည့်သွားသည်။

"ဗျာ"

"နယ်မြေအသစ်မှာ ခုလို ကလေးလိုလို ခွေးလိုလို ပေါချာချာပုံစံတွေ မ လုပ်နဲ့နော်"

"ဟုတ်"

"နာမည်ဆိုးတွေ မထင်ကျန်စေနဲ့ ဒါပဲပြောချင်တယ် မိသားစုထိခိုက်မှာ ဘာဆိုဘာမှ မလိုချင်ဘူးနော်"

"ဟုတ်"

"သွားတော့"

"ဟုတ်"

နောက်ဆုံးထိ ပြောင်စပ်စပ်လုပ်ကာ ထပြေးကြသဖြင့် ဖခင်ဖြစ်သူမှာ ခေါင်းတယမ်းယမ်းနှင့် ကျန်ခဲ့ရတော့သည်။ အခန်းထဲသို့ လေးယောက် သား ဝင်လာကာ...

"ဟေ့ကောင် မနက်ဖြန်မနက်သွားဖို့ ငါဒီမှာအိပ်မှာနော်"

"ဘယ်တုန်းကများ မင်းအိမ်ပြန်ဖူးလို့လဲ ... မိုးယံ မင်းအိတ်တွေရော"

"ခဏနေ ငါ့ညီမ လာပို့လိမ့်မယ် ဟိ"

"ခွေးကောင် ဒီကလေးကို ခိုင်းမယ် အနိုင်ကျင့်မယ် ဆိုတာကြီးပဲ"

ပယ်ပယ်နယ်နယ်ဆဲကာ မိုးယံအား ဘုန်းခန့် တစ်ချက်မျှ ထုချလိုက် သည်။

"ညလည်း မရောက်သေးဘူး ငါမိုးလင်းချင်နေပြီ"

အံ့ထူး စကားကြောင့် ပြည့်ဖြိုးကပါ...

"ဆယ်တန်းသုံးနှစ် ကျလိုက်ကတည်းက အိမ်တွင်းမှာပဲ နေခဲ့ရလို့ထင်တယ် ခုလို သွားရလာရမယ် ဆိုတော့ ရင်ထဲမှာ အေးခဲခဲကြီးနေရတာ"

နယ်မြေအသစ်ကို တွေးကာ စိတ်လှုပ်ရှားနေကြသော သူငယ်ချင်းလေးယောက် အထုပ်အပိုးများ ပြင်ကြဆင်ကြနှင့်ပေါ့။

မင်းဘုန်းခန့်တို့ သူငယ်ချင်းများက အရမ်းခင်မင်ကြသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မတွေ့ရ မနေနိုင် လောက်အောင်ထိ သံယောဇဉ်ကြီးမားသည်။ ထိုထဲ၌ အံ့ထူးက အနည်းငယ် ချို့ယွင်းသည်။ အတွေးအခေါ် နည်းပါးသလို ဉာဏ်ရည် အားနည်းသူ ဖြစ်သည်။ မိသားစုသည်လည်း မင်းဘုန်းခန့် မိုးယံနှင့်ပြည့်ဖြိုးလို ပြည့်စုံကြွယ်ဝမနေပဲ ရှိသည်ဆိုရုံလောက်သာ ဖြစ်သည်။

ဆယ်တန်းသုံးနှစ် ကျရသည်မှာလည်း အံ့ထူးနည်းတူ မဖြေဘဲ လေးယောက်သား နေခဲ့လို့သာ ... ပုံမှန်အတိုင်းဆို ဉာဏ်ရည်ကောင်းလွန်းသော ဘုန်းခန့် မိုးယံနှင့် ပြည့်ဖြိုးတို့ အောင်နိုင်ချေ ရှိသည်။ အံ့ထူးလေးကို ငဲ့နေသည့် အတွက်သာ ကျခဲရခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုကိစ္စကို မိဘများသိထားသဖြင့် ဘုန်းခန့်မိဘများက အတော်ပင် ထိန်းကျောင်းနေရသည်။ ထိုကဲ့သို့ သံယောဇဉ် ကြီးမားသူလေးတွေပါ။

အပိုင်း (၂)

မနက်ခင်းအစပျိုး အလင်းသစ်ပင် မကျရောက်သေး သူငယ်ချင်း လေး ယောက်မှာတော့ တက်ကြွသော ကြက်ဖများအဖြစ် ပြောင်းကုန်ကြလေပြီ။ စောစောထ အသင့်ပြင်ကာ ကားကိုပင် စောင့်နေကြပြီဖြစ်သည်။

"ဟယ် သားတို့ စောလှချည်လား မိုးတောင် မလင်းသေးဘူး"

"ဟုတ် မေမေ ... ကားကို ပထမဆုံး လာကြိုဖို့ ဖုန်းဆက်ထားပြီ ခဏနေ လာတော့မှာ"

"အဲဒီလိုလား ... အေး အေး ... ဂရုစိုက်သွားနော်"

"ဟုတ် မေမေလည်း နေကောင်းအောင်နေနော်"

"အန်တီ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်နော်"

"ဟုတ်ပါပြီကွယ်"

သားပန်းလေးပုတ်ကာ ခြံထဲပြန်ဝင်သွားသော မေမေ။

သိပ်မကြာလိုက်ပါ ကားလေး လာကြိုပြီဖြစ်သည်မို့ အမြန်ဆုံးပဲ ကားပေါ် တက်လိုက်ကြသည်။

"ဟေ့ကောင် ပြည့်ဖြိုး ... မင်းအဆောင်ရပြီလား"

"အေးဆေး ရနေပြီကွ ... အသင့်နေလိုက်ရုံပဲ"

"သန့်လား"

အံ့ထူးစကားကြောင့် ပြည့်ဖြိုးက မျက်မှောင်ကုတ်ကာ...

"မင်းလို ရေနဲ့တိုင်းမချိုးရင်တော့ အဆောင်က ညစ်ပတ်မှာပေါ့ကွာ အမြဲ သန့်ရှင်းရေး လုပ်ပေါ့"

"ငါ့ကိုပဲ လာထိခိုက်နေတာ ... မင်းတို့ရော မနက်ရေချိုးခဲ့လို့လား ငါချိုးခဲ့ တယ်ကွ"

"ဒီလောက်အေးတာ မင်းကရူးလို့ ချိုးတာလေ"

ဟိုဘက်ဒီဘက် အနေအထားမှ ပြည့်ဖြိုးနှင့် အံ့ထူး၏ အငြင်းအခုံ ပြိုင်ပွဲ ကြား မိုးယံ ဝင်လိုက်ရသည်။

"ကဲ တော် တော် တော် ... မင်းတို့နှစ်ယောက်ဟာလေ ဘယ်တော့မှ မ တည့်ဘူး အမြဲ ကိုက်နေတာ ခွေးတွေကျနေတာပဲ"

မိုးယံ၏ ပြဿနာ ဖြေရှင်းပုံကို သဘောကျသွားသော ပြည့်ဖြိုးမှာ ခြေထောက်အား တက်ကြိတ်ချ လိုက်သည်။

"အား ... နာတယ်"

"ခွေးကောင်"

ဒီလိုပါပဲ ရန်ဖြစ်လိုက်တည့်လိုက် စလိုက်နောက်လိုက်နှင့် လိုက်ပါလာ လိုက်တာ မြို့ပေါ်သို့ပင် ရောက်လာပြီဖြစ်သည်။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးလေး"

ကားသမားအား နှုတ်ဆက်ကာ လေးယောက်သား လက်ဂေရှ်လေး ဆွဲ ကာ လျှောက်လာ လိုက်သည်။

"ဟေ့ကောင် ပြည့်ဖြိုး ... ဘယ်မှာလဲ မင်းသူငယ်ချင်း"

မာမောဟိုက်ဟိုက်နှင့် မေးလာသော မင်းဘုန်းခန့်...

"ဟူး ပူလိုက်တာကွာ ရာသီဥတုက"

လေးယောက်သား ယောင်လည်လည်ဖြစ်နေချိန် ... မလှမ်းမကမ်းမှ မိန်းကလေး တစ်ဦးက မင်းဘုန်းခန့်သို့ထံ ဦးတည်၍လာနေသည်။

ထိုမိန်းကလေးမှာ ပူအိုက်နေသော အခြေအနေကိုမမူပဲ နက်ပြာရောင် လက်ရှည်အင်္ကျီနှင့် နက်ပြာရောင် စတိုင်လ်ဘောင်းဘီကို စမတ်ကျကျ ဝတ်ဆင်ကာ ဖြောင့်စင်းသော ဆံကေသာကို ခါယမ်း၍ ကျော့ရှင်းစွာ လျှောက်လှမ်း လာနေသည်။ ငါးလက်မဒေါက်က အသည်းယားစရာ ကောင်းလောက်အောင် ချွန်မြဲနေသည်မို့ လေးယောက်သား ကြက်သီးထ နေမိသည်။

"ရောက်လာပြီလား"

"ဗျာ"

ထိုအမျိုးသမီးက ဘုန်းခန့်အနားရပ်ကာ ရင်းနှီးခဲ့ဖူးသော လူတစ်ဦးပမာ နှုတ်ဆက် လာသည်မို့ ဘုန်းခန့် ကြောင်အသွားသည်။ ရောက်မည့်အချိန်ကို မျှော်နေသည့်ဟန် မေးလာတော့ ပိုအံ့ဩရသည်။

ထိုအမျိုးသမီးက နှုတ်ခမ်းလေး ကွေးညွတ်သွားသည်ထိ ပြုံးကာ...

"အဆောင် လိုက်ပြပေးမယ် အစ်မနောက်က လိုက်ခဲ့"

"ဗျာ... ကျွန် ကျွန်တော်တို့ကို ပြောတာလား"

ဘုန်းခန့်၏ မေးခွန်းကြောင့် ညှို့ဓာတ်ပြင်းစွာတစ်ချက် လှည့်ကြည့်လာ ပြီး ... လက်ညှိုးလေးက လေးယောက်လုံးအား ဝှေ့ပြကာ လိုက်လာရန် ဟန်ပြနေသည်။ ထူးဆန်းသည် ထိုအချိန်၌ ညှို့ခံထားရသည့်နယ် ဘာကိုမှ ဝေခွဲမရသလို။ ငြင်းဆန်ဖို့လည်း စဉ်းစားမရ။ ထိုအမျိုးသမီး နောက်သာ အမိန့်ပေး ခံထားရသည့်နယ် လိုက်ပါလာခဲ့ကြတော့သည်။

ပိုထူးဆန်းသည်က ထင်သလောက် မပင်ပန်းတော့ပဲ အဝေးကြီးကို ပေါ့

ပေါ့ပါးပါးပဲ လျှောက်ကာ ထိုအမျိုးသမီး ပို့ပေးသော အဆောင်၌ နာမည်
စာရင်းပေး ငွေသွင်းလိုက်သည်။ အိပ်မက်ဆန်ဆန် ဖြစ်ပျက်သလို ခံစားနေ
ရသည်။

"ညောင် ... ညောင်"

ကြောင်သံလေးကြောင့် အဆောင်တံခါးဝ အရောက် ဘုန်းခန့်ခေါင်းကို
ယမ်းခါ ပစ်လိုက်သည်။

"ဟာ"

အိပ်မက်ထဲ၌ ခဏခဏ ရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်လာသော ကြောင်ဖြူလေးမှ
ကြောင်ဖြူလေး လုံးဝ အမှားအယွင်းမရှိ မှတ်မိသည်။ ဘုန်းခန့်ပြီးကာ ထို
ကြောင်လေးကို ပွေ့ရန် ပြင်လိုက်စဉ်...

"ပူစီ ပူစီ"

တစ်စုံတစ်ဦး၏ ခေါ်သံကြောင့် ကြောင်ကလေးမှာ အသံလာရာသို့ ပြေး
သွားတော့သည်။ ထိုအသံပိုင်ရှင်မှာ တခြားသူမဟုတ်။ ဘုန်းခန့်တို့အား
အဆောင် လိုက်ပို့ပေးသည့် လှပကြော့ရှင်းသော အလှပိုင်ရှင် အမျိုးသမီး
ဖြစ်သည်။

ထိုအလှပိုင်ရှင်လေးက ကြောင်ဖြူလေးကို ကောက်ပွေ့ချီလိုက်ကာ နူးညံ့
သော အမွေးပွပွလေးကို ပွတ်သပ်၍ ဘုန်းခန့်ကိုပြီးကာ ကြည့်နေ
တော့သည်။

ထိုအပြီးကို ဘုန်းခန့်ရှောင်လွှဲကာ အဆောင်တံခါးဖွင့်၍ ဝင်လိုက်သည်။

"ဝိုး ... သောက်ရမ်းသန့်တယ်"

အံ့ထူး၏ ခပ်ရွဲ့ရွဲ့စကားကြောင့် ပြည့်ဖြိုးက သဘောကျကာ လက်ဝှေ့ကို
ဘီးအားကိုး၍ အဝေးသို့ တွန်းပို့လိုက်ပြီး အံ့ထူးပခုံးအား ဖက်လိုက်သည်။

"သန့်ရှင်းရေး လုပ်ရမှာပေါ့ကွာ ... ပြောတယ်လေ အခန်းက မသန့်လို့ မင်းတို့ တစ်ရက်တော့ ပင်ပန်းမယ်တဲ့ ဒီလိုမှန်းသိ လက်မခံပါဘူးကွာ"

"ဘုန်းခန့် အဲဒါမင်းကြောင့်"

မိုးယံစကားကြောင့် လွယ်အိတ်အားချကာ ဘုန်းခန့် မေးဆတ်ပြလိုက် သည်။

"ဟုတ်တယ်လေ ... ဟိုမိန်းကလေး အလှမှာ မင်း မျောသွားလို့လေ ... င ပြည့်သူငယ်ချင်း အဆောင် ရှိပါတယ် ဆိုတာကို ဇွတ်ငွေသွင်းတာ မင်း လည်း မထင်ရဘူးနော် ဟင်း နှာ နှာ"

သူတို့ပြောလည်း ပြောချင်စရာပဲဖြစ်သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင် မသိ လောက်အောင် မိန်းမောသွားသည်။ ခေါင်းကိုခါယမ်းကာ ခုချိန်ထိ မူလပုံစံ မရသေးသလို ခံစားနေရသည်။

နောက်ကျော၌ တစ်စုံတစ်ဦး ကြည့်နေသလို ခံစားရသဖြင့် ဘုန်းခန့် လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ်...

"ဟင်"

မျက်လုံးဝိုင်းလေးနှင့် လွယ်အိတ်လေး လွယ်ကာ ရပ်ကြည့်နေသော ကောင်လေး တစ်ယောက်။ ခပ်ဖူးဖူး နှုတ်ခမ်းလေးက မစူပဲဖူးနေသည်။ ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်ဟု မထင်ရက် လောက်အောင်ပင်...

ထိုအကြည့်က သေလောက်အောင် ရင်းနှီးနေသည်။ ထပ်ကြည့်လိုက် တော့ ထိုကောင်ငယ်လေးမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် အခန်းသို့ဝင်ကာ သွားလေ တော့သည်။

"ဟေ့ကောင် ဘာကြည့်တာလဲ ဘုန်းခန့်"

"ဟင် ... ဪ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ခဏ နားရအောင်ကွာ နားပြီးမှ

သန့်ရှင်းရေး စတာပေါ့"

"Good"

တက်ကြွစွာ သဘောတူလိုက်ကြသည်။ ပစ်စလက်ခတ် အနားယူလိုက်ပြီး ဘုန်းထက်ကတော့ အတွေးများနှင့် ထိုနေရာ၌သာ အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

အဲဒီ အကြည့်တွေက ဘာကြောင့် ရင်းနှီးနေရတာလဲ။ မင်းဘယ်သူလဲ ဆိုသော မေးခွန်းများနှင့် အိပ်မက်ကမ္ဘာဆီသို့...။

"ညောင် ..."

မိုးလင်းလို့ မျက်လုံး ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ကြားလိုက်ရသည့် ကြောင်သံလေးကြောင့် အဆောင် အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ကာ ဘုန်းခန့် ထွက်လာလိုက်သည်။

"ဟာ ပူစီ ... မင်းပါလား"

မျက်နှာချင်းဆိုင် အခန်းတံခါးအား လက်လေးနှင့်ပုတ်ကာ တညောင်ညောင် အော်နေသော ပူစီ။ အသည်းယားစရာ ကောင်းလှသော ထိုကြောင်ဖြူလေး အနားရပ်ကာ ကောက်ယူပွေ့ချီ လိုက်သည်။

"လာ ဟေ့ကောင်လေး ... မွ ... မွ ... ဝိုး မင်းက ဝကစ်နေတာပဲကွ ဟမ် ဘာတွေ စားထားတာလဲ"

"ညောင်..."

ဘုန်းခန့် စကားအဆုံး ကြောင်ကလေးမှာ ချစ်စဖွယ် အသံပြန်ပြုသဖြင့် အသည်းယားကာ တရှုပ်ရှုပ်နှင့် နမ်းရှိုက် ချလိုက်သည်။

"ပူစီ"

နှူးညှံလှသော အသံလေးက မာဟန်ဆောင်ထားပုံ ရသည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင် အခန်းတံခါးလေး ဖွင့်ကာ ထွက်လာသော ကောင်ကလေး က ဘုန်းခန့်လက်ထဲမှာ ပူစီကိုကြည့်ကာ ခေါ်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ပူစီလေးအား နမ်းရှိုက်နေရာမှ လွတ်ကာ ပွေ့ပိုက်ထား၍ ထိုကောင်လေး အား ကြည့်လိုက်သော မင်းဘုန်းခန့်။

အသားဖြူဖြူ နှုတ်ခမ်း ဖူးဖူးရဲရဲလေးနှင့် လိုက်ဖက်စွာ ခပ်ဖောင်းဖောင်း ပါးလေး နှစ်ဖက်ရယ် အရည်လဲ့လဲ့ မျက်လုံးပြူးလေးတွေက ယောက်ျား လေးချင်း အကြည့် မခွာနိုင်အောင်ထိ ဆွဲဆောင်လွန်း နိုင်သည်တဲ့လေ။

ဘုန်းခန့်၏ မရိုးမသား အကြည့်တို့ကြောင့် ထိုကောင်လေးက အောက် နှုတ်ခမ်းလေး အသာအယာကိုက်ကာ ဘုန်းခန့်လက်ထဲမှ ပူစီလေးအား အတင်း ဆွဲလုယူလိုက်သည်။ လှည့်မထွက်ခင် စူးရဲစွာကြည့်၍ ဒိုင်းခနဲ မျက် စောင်းလေး တစ်ချက် ထိုးသွားသေးသည်။

"ဒုန်း "

ကြက်သီးထစရာ ကောင်းလောက်အောင် ဖြဲခြောက်နေသော ထိုကောင် လေး။ အခန်းတံခါးကို အားပါပါပိတ်ချကာ ပူစီလေးအား ပိုက်၍ ဝင်သွား လေတော့သည်။

"အံမလေးဗျာ ... သူကပဲ ခြောက်ရတယ်ရှိသေး အကောင်သေးသေးက များ ဟက်"

ခပ်လှောင်လှောင်လေး ရယ်ကာ ဘုန်းခန့်တစ်ယောက် အခန်းထဲ ပြန်ဝင် လာလိုက်သည်။

တစ်ဖက်အခန်းမှ ပူစီလေးအား ပွေ့ချီဝင်လာပြီး မနက်စာ နို့လေးတိုက် နေသော စွမ်းထက်...

"ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်"

"စွမ်းရေ ...နိုးပြီလား စွမ်း"

အပြင်ဘက်မှ မမအသံကြောင့်...

"ဗျာ မမ ... နိုးပြီ"

ပူစီလေးပိုက်ကာ အပြေးတစ်ပိုင်းနှင့် တံခါး ထဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ စွမ်း ကိုမြင်တော့ မမက ပြုံးကာ...

"မနက်စာ စားမယ်လေ စွမ်း ... ဟော ပူစီ မနက်စောစော ရောက်နေပြီ ပေါ့ လာ"

"မမ"

"ဟင်"

"ပူစီက သူစိမ်းတွေကို သူသဘော မကျပါဘူး အရင်ကဆို အမြဲကုတ်လို့ အဆောင်ကလူတွေ သူ့ကို ခပ်ခွာခွာနေတာ..."

စွမ်းက စကားကိုရပ်ကာ မင်းဘုန်းခန့် အခန်းအား မေးဆတ်ပြု၍...

"ခုအသစ်ရောက်တဲ့ အဆောင်သားနဲ့ အရမ်း နွေးထွေးနေတယ် ထူးဆန်း တယ် မမ"

"ဟုတ်လား ပူစီ ... အဆောင်သား အသစ်နဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်နေပြီပေါ့ ဟမ်"

"ညောင် ..."

ပြုံးပြုံးလေးနှင့် မေးလာသော မမမေးခွန်းကို ပူစီ ပြန်ဖြေနေသည့်နှယ် ... စွမ်းက သဘောမကျစွာ မျက်မှောင်ကုတ်၍...

"ဘာ ညောင်လဲ ... မင်းနော် ငါ့ကိုထားသွားရင် တွေ့လားဒီမှာ လက်သီး ဟင်း"

"ညောင်"

မမက ပူစီခေါင်းလေးအား ပွတ်သပ်ကာ...

"ပြောလိုက်လေ ကိုကြီးစွမ်းသာ ပူစီလေးကို ထားမသွားပါနဲ့လို့"

"ညောင်"

ပူစီလေး၏ ပုံစံလေးက အသည်းမယားပဲ မနေနိုင်ပေ။

စွမ်းထက်နှင့် မမတို့ စကားကောင်းနေစဉ် တစ်ဖက်အခန်းမှ မင်းဘုန်းခန့်တို့ သူငယ်ချင်း အုပ်စု ထွက်လာကြသည်။

"ဟို တစ်စိတ်လောက် ခင်ဗျ"

နောက်ကျောဘက်မှ ခွင့်တောင်းသံကြောင့် မမတစ်ယောက် နောက်လှည့်ကြည့် လိုက်သည်။

"ဘာများလဲ"

"ဟို ကျွန်တော်တို့က ခုမှဒီမြို့ကို ရောက်ဖူးတာပါ ခုက ပန်းချီသင်တန်းကျောင်းကို သွားချင်တာ ဘယ်လိုသွားရမလဲ လမ်းပြပေးပါလားဗျ"

အံ့ထူးက စတင်၍ ပြောလိုက်ခြင်းသာ။ မမက မင်းဘုန်းခန့်အား တစ်ချက်မျှကြည့်၍...

"လိပ်စာပါလား"

ဘုန်းခန့် အိတ်ကပ်ထဲမှ သင်တန်းနေရာလေး ပြလိုက်သည်။

"ဪ ... ဒီသင်တန်းလား စွမ်း"

"ဗျာ"

သင်တန်းနေရာကို သေချာစွာကြည့်၍...

"စွမ်းသွားမယ့်လမ်းနဲ့ အတူတူပဲ သူတို့ကျောင်းက စွမ်းကျောင်းရဲ့ လမ်းတစ်ဝက်ပဲပါမယ် ဘတ်စ်ကားစီးပြီး အတူသွားလိုက်နော်"

မမစကားကြောင့် စွမ်းက မျက်နှာလေးမဲ့ကာ မင်းဘုန်းခန့်တို့ သူငယ်ချင်း အဖွဲ့အား ကြည့်လိုက်သည်။ စွမ်း၏ ပုံစံကြောင့် မမက ခေါင်းလေးပုတ်၍...

"ကဲ ကိုလူအေးလေး ဘာမှတွေဝေမနေနဲ့ မနက်စာစား ပြီးရင်အတူသွား လိုက်ကြ"

မမစကားကို အမြဲလိုက်နာနေသူပီပီ စွမ်းခေါင်းလေး ညိတ်လိုက်ရသည်။

စွမ်းပုံစံလေးကြောင့် လေးနက်စွာ မမတစ်ယောက် ပြုံးလိုက်သည်။

"ဒါနဲ့ မနက်စာစားဖို့ ဆိုင်တွေဘာတွေရော ညွှန်ပေးပါလားဗျ"

မမက တစ်ချက်မျှ ဝေ့ကြည့်ကာ...

"ဒီနေ့မနက်စာတော့ မမတို့နဲ့ အတူစားလိုက် နေ့လယ်စာကိုတော့ စွမ်းက နေရာပြလိမ့်မယ် စွမ်း ... ဒီနေရာတစ်ဝိုက် ရင်းနှီးအောင် ပြပေးလိုက်ဦး နော်"

"ဟုတ်"

"ကဲ လာ ... အောက်ထပ်သွားကြမယ်"

မမကရှေ့မှ ဦးဆောင်ဆင်းရန် ပြင်လိုက်ပြီး ဘုန်းမင်းခန့်ကို တစ်လှည့် စွမ်းထက်ကို တစ်လှည့်ကြည့်ကာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီး ပြုံးလိုက်သည်။

မမ၏ အကူအညီကြောင့် စွမ်းထက်နောက် ဘုန်းခန့်တို့အဖွဲ့ လိုက်ပါလာ ကြသည်။ ဘတ်စ်ကား မှတ်တိုင်၌ အတူထိုင်၍ စောင့်နေလိုက်ကြသည်။

ငါးမိနစ်မျှ မကြာလိုက်သော အချိန်၌ ဘတ်စ်ကားတစ်စီး ထိုးရပ်လာ သည်။ စွမ်းထက်က ရှေ့မှတက်သွားသဖြင့် ဘုန်းခန့်တို့လည်း နောက်မှ လိုက်၍ တက်လိုက်ကြသည်။

ကျောင်းသွား ရုံးသွားချိန်မို့ ဘတ်စ်ကားပေါ်၌ ခုံလွတ်ဟူ၍ မရှိတော့ပေ။

ချို့တဲ့သော ထိုနိုင်ငံ၌ လူထူထပ်မှုများကြောင့် အသွားအလာ ခက်ခဲ ပင်ပန်းသည်။ ခေါက်ရိုးကျိုးနေပြီမို့ အထွေအထူး အခက်အခဲဟူ၍ တွေးမ နေတော့ဘဲ အလယ်၌ ဘားတန်းလေး ဆွဲကာ လိုက်ပါလာလိုက်သည်။

ဘုန်းခန့်၏ရှေ့၌ စွမ်းထက်က ဘာအမှီအခိုမှမပါပဲ ရပ်၍သာ လိုက်ပါလာ သည်။ တစ်ချက် တစ်ချက် ကားလေးယိမ်းယိုင် သွားလျှင် ဘုန်းခန့်ရင်ခွင် လေးထဲ စွမ်း ပစ်ပစ်ကျသွားသည်။ ထိုသို့ ပစ်ကျသွားတိုင်း နှုတ်ခမ်းလေး ကိုက်ကာ မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် မော့ကြည့်လာကာ သွားများ ကြိတ်ပြသေး သည်။

စွမ်း၏ လုပ်ရပ်ကြောင့် ဘုန်းခန့်ဟန်ပါပါ ရယ်မိတော့သည်။

"ရောက်ပြီ ဆင်းတော့ ... ဟိုမှာ ခင်ဗျားတို့ သင်တန်းပဲ"

စွမ်း၏ ပုံစံကိုကြည့်ကာ ရယ်လို့ပင်မဆုံးလိုက် ခပ်စွာစွာလေး သတိပေး သံကြောင့် အရယ်ရပ်ကာ ဘတ်စ်ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ရတော့သည်။

"ဟေ့ကောင် ဘုန်းခန့် ဘာတွေ မျက်နှာရူးနေတာလဲ"

မိုးယံ၏စကားကြောင့် ဘုန်းခန့်က မျက်နှာလေး တည်လိုက်ပြီး...

"ငါလား မျက်နှာရူးတာ ဒီရုပ်က ရူးစရာလား ငနွား"

"ဟုတ်တယ် ဘုန်းခန့် ... ဟိုစွမ်းထက်ကို မင်းမထိတထိ စနေတာ ဟိုက မျက်ပြူးကြီး လှန်လှန်ကြည့်နေတာ မင်းသတိထားနေနော် ဟိုက အဆောင် ပိုင်ရှင်ရဲ့ မောင်လားပဲ ကန်ချခံရမယ်"

ပြည့်ဖြိုး၏ သတိပေး စကားသံကြောင့်...

"အဲဒီလောက်ပဲ ကြောက်ရလားကွာ ... စွမ်းကလည်းကွ တကယ့်ကြောင် လေး အတိုင်းပဲ မစပဲမနေနိုင်ဘူး ငါ့ကိုတွေ့တိုင်း အဲဒီမျက်လုံးကြီး လှမ်းလှမ်းပြူးပြတော့တာကွ ဟား ဟား ယောက်ျားရော ဟုတ်ရဲ့လားပဲ"

မဟုတ်မှလွဲရော သူက မိန်းကလေးများလား"

"ဟာ ဟေ့ကောင် ဟေ့ကောင်တော်တော့ ခွေးစကားတွေ ပါလာပြီ မင်း နှာခေါင်း မီးကြီး ငြိမ်းထားစမ်းပါကွာ ဟိုက ယောက်ျားစစ်စစ်ပါကွ မင်းနဲ့မှ မိန်းမဖြစ်ရတယ်လို့ ငဘုန်း ယောက်ျားချင်းကြီးလေကွာ ထိန်းပါဦးကွ"

"ဟာ ပြည့်ဖြိုး မင်းကမှ ခွေးစကားပြောတာ ငါကစွမ်းကို ဘာပြောနေလို့ လဲ သူက မိန်းကလေးနဲ့ တူတယ်လို့ပဲ ငါပြောတာလေ မင်းအတွေးတွေက လည်း စည်းကမ်း မဲ့လိုက်တာကွာ"

"ဘူဘူချင်း ဇွတ်တစ်လုပ်မနေကျပါနဲ့တော့ ဒါကသင်တန်းပဲ ဝင်စို့"

မရပ်မနား ငြင်းခုံနေကြသော သူငယ်ချင်းများကို မိုးယံက တားမြစ်လိုက် ရသည်။

ပထမဆုံး ဝါသနာဆိုသည်ထက် စိတ်၏အလိုအရ လိုက်ကာ တက်ဖြစ် သော သင်တန်း ဖြစ်သည်။ ပန်းချီဆိုလို့ ပထဝီမြေပုံဆွဲရမှာတောင် ပျင်းတဲ့ မင်းဘုန်းခန့်က အိပ်မက်ထဲမှ ကြောင်မလေး ပုံကိုမှ အထူးတလည် ပုံဖော် ချင်ပါသတဲ့လေ။ စာဆို သေလောက်အောင် ပျင်းခဲ့သည့် ဘုန်းခန့်က ပထမ ဆုံးနေ့၌ပင် ကြိုးကြိုးစားစား သင်ယူနေတော့သည်။

"ကလင် ကလင် ကလင်"

သင်တန်းဆင်းချိန် ရောက်ပြီမို့ ဘဲလံသံလေး ထွက်ပေါ်လာသည်။ အချိန် ရယ် မြန်လိုက်တာဟုပင် အပြစ်တင်ရမည်။ ခဲတံစာရွက်များ စနစ်တကျ သိမ်းဆည်းကာ ထွက်လာ ကြတော့သည်။

"ပျင်းလိုက်တာကွာ အတန်းချိန်ကလည်း ကြာလိုက်တာ"

မိုးယံ၏ ညည်းတွားသံကြောင့် ဘုန်းခန့်က...

"ငါကအချိန်တွေ ကုန်မှာတောင် စိုးရိမ်နေတာကွ ... ငါလုပ်ချင်စိတ်ရှိတဲ့

အရာကို ပထမဆုံး ငါလုပ်လိုက်ရလို့ ငါတော့ ကျေနပ်တယ်"

"ကျေနပ်မှာပေါ့ မင်းနှာခေါင်းကြီးက အိပ်မက်ထဲက မိန်းကလေးတောင် အလွတ်မပေးပဲ ပုံဖော်ချင်တာလေ"

"ပြည့်ဖြိုး ဒါတော့လွန်တယ်ကွာ ဟေ့ကောင် ... မသိဘူးကွာ မင်းတို့ဘာ ပြောပြော အဲဒီ ကောင်မလေးပုံကို ငါဖော်မယ် ပြီးရင်သူနဲ့ပဲ ငါလက်ထပ် မယ် သူ့ကိုပဲ ငါရှာဖွေမယ် ဘယ်နေရာ ဘယ်ဒေသဖြစ်ဖြစ် မတွေ့မချင်း ငါ ရှာမယ်"

ဘုန်းခန့်၏ ဆေးမမီနိုင်လောက်အောင် ထူးဆန်းလွန်းသည့် စကားများ ကြောင့် သူငယ်ချင်း သုံးယောက်မှာ အံ့သြမှင်တက်စွာ ကြည့်နေကြ တော့သည်။

"သွပ် သွပ် သွပ် ... သွားပြီ သွားပြီ ... မင်းဘုန်ခန့်က မင်းကလေး တစ် ခန်းမဟုတ်ဘူး အတွဲလိုက်ကို လွတ်သွားပြီ မင်းက အိပ်မက်ထဲက မိန်းကလေးကို ပုံတူဆွဲပြီး ရှာယူရအောင် ဟောဒီလို နံရံတွေမှာ လူပျောက် ကြော်ငြာလို လိုက်ကပ်ပြီး တွေ့ရင်ပြောကြပါ ကျေးဇူးဆပ်ပါမည် အဲဒီလို တွေ့ထိ လုပ်ဦးမလို့လား"

"ထောင်နန်း ဆန်ရမယ့် ကိန်းတွေကွာ ... တကယ်ရှိတယ်ပဲထား သူက အိမ်ထောင် ကျနေရင် အမလေးဗျာ ... မိန်းမခိုးပါ ဆိုပြီး မင်းတော့ လစ်ပေ တော့ ဂျေးထဲ"

ဗရမ်းဗတာတွေက ပြောနေသော ပြည့်ဖြိုးနှင့် မိုးယံ။

"ဟာ ဆိုးရွားညစ်ပတ်လိုက်တဲ့ လူမဆန်တဲ့ အတွေးတွေကွာ မင်းတို့နဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်မိတဲ့ ငါ့ကိုယ်ငါပဲ နောင်တရတယ် ဒီပုပ်သိုးနေတဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေနဲ့ ငါ့ကိုက အပေါင်းအသင်း လုပ်မိတာကိုး"

"မဟုတ်လို့လား မင်းက စိတ်ကူးတွေယဉ် လေထဲ အိမ်တွေဆောက် မင်း ဘဝက မောင်မျိုးမင်း ရင်တွင်းဖြစ် ထင်နေလား နေပါဦး ... တစ်ခန်းရပ် ပြ ကွက်တွေ ရိုက်နေတယ် ထင်လို့လား"

"ပုံမှန်မဟုတ်တဲ့ မင်းတို့ကို ပြောပြနေရင် ငါဆက်စော်ကား ခံနေရမှာ မ ပြောဘူးကွာ မပြောဘူး သေတောင်မပြောဘူး"

"ပုံမှန်မဟုတ်တာ မင်းကွ ငဘုန်းရ မင်း ... မင်း ... တကယ်ဆို ငါတို့ ဒီ သင်တန်း မလာသင့်ဘူး စိတ်ရောဂါကု ဆေးရုံ အရင်သွားသင့်တယ်"

"မင်းပဲသွား အံ့ထူး မင်းသာ လမ်းသိရင်သွား"

ဘုန်းခန့် တင်းသွားပြီကို သဘောပေါက်လိုက်သော သူငယ်ချင်းသုံး ယောက်။

"ဟာ ကားလာပြီ "

မိုးယံက ရှေ့မှပြေးကာ ကားအမီလိုက်သဖြင့် ဖနောင့်နှင့်တင်ပါး တစ်ပါတည်းပါအောင် အဖွဲ့လိုက်ပြေးကာ ကားပေါ်အမီတက်လိုက်ကြ သည်။ နေ့လယ်ခင်း အချိန်မို့ ကားပေါ်၌လူမရှိ။

အဖွဲ့လိုက် ကမ္ဘာဖြူခံရသလို မုန်တိုင်းမိသလို ဖရိုဖရဲပြေးလာသော ဘုန်း ခန့်တို့ အဖွဲ့ကို ခုံ၌ နေရာတကျ ထိုင်နေသော စွမ်းထက်က မျက်လုံးပြူး လေး လှန်ကာ ကြည့်လာသည်။ ပြီးနောက် တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလွှဲသွား သည်။

စနောက်ချင်သည့် စိတ်တို့ ထိန်းမရသဖြင့် စွမ်းအနား ဘုန်းခန့်ထိုင်လိုက် သည်။

သူငယ်ချင်းများကတော့ အနောက်၌ သတ်ပုတ်လို့ ကောင်းနေ တော့သည်။ ကိုယ်ပိုင်ကားပမာ လူမရှိသည်ကို အခွင့်ကောင်းယူကာ ရိုးရာ

မပျက် ဆော့ကစားနေကြသော အံ့ထူးတို့သုံးယောက်။

"ခုံတွေ လွတ်နေတယ်လေ ဘာလို့ဒီမှာ ထိုင်တာတုန်း ခင်ဗျားက"

မျက်နှာလွှဲကာ တစ်ဖက်သို့ကြည့်၍ တင်းမာစွာ ပြောလာသဖြင့် စွမ်းအား ကြည့်မိလိုက်သည်။ မျက်နှာ အကျပုံလေးက ရင်းနှီးနေသလို ခံစားလာရ သည်။

ဘုန်းခန့် မျက်မှောင်လေးကုတ်ကာ စဉ်းစားသော်လည်း အတွေး၌ ပုံဖော် မရဖြစ်နေသည်။ ထိုနှုတ်ခမ်းလေးကိုလည်း တစ်နေရာ၌ တွေ့ဖူးနေသည်။ ရင်းနှီးနေသည်။ သို့သော် စဉ်းစားရ ခက်နေသည်။

"မေးနေတယ်လေဗျာ သွား ဟိုဘက်မှာသွားထိုင် ... ကျပ်တယ်"

"မင်းက လူကောင်သေးသလောက် လောဘကြီးသကိုး"

စွမ်းအားမှ ထကာ တစ်ဖက်သို့ ရွှေ့ပေးလိုက်သည်။

စွမ်း၏ အကူအညီနှင့် နေ့လယ်စာစားရန် ဈေးနှုန်း သက်သာသော ဆိုင် များလည်း သိလာရသည်။ နေရာအနှံ့ စားစရာနေရာ လိုက်မှတ်ရင်း တစ်နေ့တာ ကုန်ဆုံးလိုက်ရသည်။
